

El govern diu que ha fallat el sistema

written by Llorenç Prats | 2 de març de 2023

El fatal decés d'una persona adolescent a Sallent ha obert un intens debat social. Per aturar el debat i impedir que tingui conseqüències, el govern català assumeix tota la responsabilitat, demana disculpes i activa suposadament els mecanismes administratius per intervenir. Una cadència prou coneguda, a la qual no ens podem acostumar.

Primer perquè impedeix el debat social que permetria socialitzar les dificultats associades a aquest aparent fracàs col·lectiu. Una sola persona, immadura, no pot posar en qüestió el conjunt del país. I el govern català, qui sap si inconscientment, s'hi posa a davant, implicant a tothom en un conjunt de mancances afectives i familiars d'àmbit domèstic o veïnal.

Quan el govern diu que ell és el "sistema" ja que n'assumeix la seva autoria, perquè sembla que sap com resoldre-ho, no està dient la veritat. No sap ni remotament com solucionar aquesta tipologia de problemes que formen part de la intimitat personal, familiar o veïnal.

Una cosa semblant passa amb el lideratge nacional, el que és coherent amb la demanda referendària de fer efectiva la independència. Sense una eventual acció proactiva del govern, o dels poders públics, hom no l'entén viable ni factible. No fos cas que si la gent pensa, en cercles reduïts, trobés la solució o tingués capacitat d'incidir-hi.

L'organització social és el que més temen els poders públics, àdhuc el poder legislatiu. La maduresa democràtica hauria de permetre sistemes de subsidiarietat en què la proximitat a les persones i les seves realitats concretes tinguessin solucions pràctiques, o si més no pal·liatives, ja que no tot té

solució.

El sistema públic d'intervenció social no pot donar resultats perquè necessita ingents capacitats professionals i elevades partides pressupostàries. I com que els gestors públics ho saben, fan veure que ho integraran i ho resoldran, quan és impossible de totes totes. Però atesa la presumpció d'autoritat, s'accepta i s'assumeix que hi són i estan fent bé la feina.

La feina de les administracions públiques en els afers socials extrems com l'assetjament escolar, femení o laboral, per posar alguns exemples, és un miratge permanent entre demostrar que es pot fer alguna cosa per ajudar i els resultats efectius que es poden obtenir assignant-hi recursos de tot tipus.

La societat no és un "sistema", són persones. I cada persona té un marge de llibertat que no hauria de trobar les constants coartades que el govern de torn li ofereix dient-li que no té cap culpa i que la fallada és dels poders públics. I el drama de tot plegat és que els governs no ho fan amb sinceritat radical sinó només per desactivar i neutralitzar les potencials "solucions de proximitat" que no controlarien ni sabrien atendre.

La família és un cas d'aquests nuclis de resistència en el qual cada vegada més els governs hi volen entrar, ja que s'escapa de la seva tutela. I hi volen entrar per deixar-la morta, afeblida i residual. Les dificultats tributàries són innombrables, les mancances d'habitatge també, l'accés escolar igualment, el lleure familiar i veïnal també,... i tot per seguir exercint control administratiu en comptes d'alliberar espais, relacions i projectes en peu d'igualtat.